

BUSCANT UN BON CONTE

En una casa enmig de la ciutat, i vivia una noia de nom Laia. Ella estava anant cap a la casa del seu pare, hi anava per fer-li un regal pel seu aniversari. Quan va arribar no es sentia cap soroll, cosa que li extanyava a la Laia, perquè sempre sentia el soroll de la màquina d'escriure o de les tecles de l'ordinador, ja que el seu pare era escriptor.

- Potser ha anat a la impremta, sempre va allà per imprimir els seus llibres - pensava la Laia en veu baixa.

Va pujar al pis de dalt i va veure una llum que sortia del despatx de seu pare. Cautelosament va anar cap a la porta i va mirar que hi havia a dins. Va veure el seu pare escrivint un llibre, però no amb màquina d'escriure o ordinador, sinó a mà.

La Laia va saludar el seu pare i li va preguntar perquè utilitzava aquest mètode. El seu pare li va dir que era més elegant i bonic.

-Però pare, mai has fet una cosa així! - va dir la Laia.

-Filla, a la vida s'han de provar coses noves, coses que et suposin un repte - va respondre el seu pare sense parar d'escriure.

Després de la inspiradora frase del seu pare, la Laia va anar a desfer la maleta. La Laia, curiosa com ella mateixa, volia veure el llibre del seu pare. Quan el va veure es va quedar bocabadada; tenia una lletra impecable i li sorgien moltes ganes de llegir-lo. Just quan va tocar la primera pàgina, va tancar els ulls i, quan els va tornar a obrir... va veure un paisatge blanc, sense horitzó. La Mia es va espantar, no sabia el que acabava de passar.

-Què... qui ets? On ets? On soc? Mia? - va dir la Mia.

-Espera, com? Em pots escoltar? Això no hauria de passar - vaig dir jo.

-Qui ets?...deu ser una veueta al meu cap, però per què em diu Mia? - va preguntar-se la Mia.

-Que no em dic Mia! - va exclamar la Mia.

-Escolta'm, jo només sóc un simple narrador d'aquest conte, no t'enfadis amb mi, fes-ho amb l'escriptor. Ah i estàs dintre un llibre - vaig dir jo.

- I per què em dius Mia?

- Perquè la protagonista d'aquest llibre es diu Mia i tu, a l'entrar, has adoptat aquest nom, estimada amiga - vaig dir.

La Laia, dic...La Mia, em va ignorar i quan va fer algunes passes va observar que un bosc anava apareixent al davant seu.

- Què!!! Què està passant? - va preguntar la Mia.

L'escriptor anava escrivint.

- Ja n'hi ha prou narrador, explica'm què està passant! - va exclamar la Mia.

Jo li vaig explicar tot i, una vegada va quedar tot dit, la noia es va calmar.

A veure si ho he entès, soc a dins d'un llibre mentre el meu pare està escrivint? - va dir la Lia, dic... la Mia - I com surto?- va preguntar ella preocupada.

-No ho sé - vaig dir, encara que ella ja s'ho esperava.

Caminant pel bosc va veure una cabanya i la Mia s'estranyà. Quan va entrar va veure un escriptor que estava escrivint, semblava frustrat i també patint.

- Em... hola? - va iniciar la Mia.

- No, no...no funciona. Què? Ah hola noia, m'has espantat! Què vols? Oh ja ho sé, vols sortir del llibre, veritat? - Va dir l'escriptor.

- Què? Com ho saps? - va preguntar la Mia.

- Jo ho sé tot noieta - va dir ell amb soberbia.

-En primer lloc no em diguis Mia ni "noieta" i en segon lloc, saps com sortir d'aquí? - va preguntar la Mia.

-Mira fem un tracte, com veus tinc problemes per escriure una bona història i tu vols sortir del llibre. Fem un tracte, tu em dones una bona història per escriure i jo et trec del llibre, tracte? - va proposar l'escriptor.

-Tracte!- va expressar ràpidament la Mia.

Així doncs, la Mia, va començar un viatge per buscar una bona història; encara que tot això li semblava un muntatge. Al cap d'una estona es va trobar una guineu.

-Per fi he trobat algú!

-Mm... hola, qui ets? Bé, de tota manera segur que tens un nom - va dir la guineu.

-Soc la...

-És que jo no tinc un nom, a mi em diuen guineu. És el que té ser part d'un conte, tothom té noms genèrics, però sembla que sóc l'única a qui l'importa- va interrompre la guineu.

-Mira jo...

-Vols sortir del llibre veritat? Ja ho sé! Fem un tracte, tu m'ajudes a aconseguir un nom i jo t'ajudo a sortir, tracte?- li va plantejar la guineu.

-Mira, no em tornis a interrompre! I perquè tothom sap el que vull! Bé, és igual, no em paren d'oferir tractes, però tota l'ajuda possible és bona, així que d'acord, accepto el tracte. Com podem aconseguir un nom per a tu?- va dir neguitosa la Mia.

-Genial! Vinga anem a la ciutat, allà segur que hi ha molts noms - va dir la guineu.

-Però... però, quan ha aparegut? - va preguntar la Mia.

-És perquè el teu pare està escrivint - vaig dir.

I així va ser com van anar a la ciutat. No sabien per on començar, fins que un nom van escoltar.

-Extra, extra! L'home més ric de la ciutat, en Carles Enric Mullet Segon, ha creat una nova empresa - va cridar un repartidor de diaris.

-Has sentit Mia? És el millor nom del món! - va dir la guineu.

-Espera, et vols dir Carles Enric Mullet Segon? - va preguntar la Mia.

-Sí!

-D'acord, d'acord, i com aconseguim aquest nom?

-Robant-lo - va respondre la guineu.

-Doncs, i com ho fem?- va preguntar la Mia.

-Fàcil, només m'he de posar sobre el seu cap i dir... ara el teu nom serà meu!

-I ja està?! - va preguntar la Mia sorpresa.

-Sí, que t'esperaves? És ràpid i simple. Ara en marxa- va respondre la guineu.

Van anar cap a la mansió on en Carles vivia, però ell no sabia que d'aquí poc el nom perdria. Quan van arribar, el ric era al jardí passejant i la Mia i la guineu s'anaven apropant.

-Ara! - va dir la Mia, i la guineu va saltar i va dir la frase.

Fet això, la Mia i la gui... En Carles es van posar a córrer! - Perseguiu-los!, inútils - va dir l'home sense nom a els seus guardaespalles.

Els es van escapar i quan estaven lluny van parar. Creien que els havien despistat, però a la llunyania van veure algú inesperat. El ric i els guardaespalles s'acostaven. Però com ho havien fet? És preguntaven. Resulta que en Carles havia robat unes monedes de la casa del ric; ell deia que eren molt belles.

-Has robat de la seva casa?!- li va preguntar la Mia.

-És que eren molt boniques i soc una guineu, als contes sempre roben - es va defensar en Carles.

-Sí bé, doncs les teves monedes han creat un rastre i ens han seguit. A més no m'estàs ajudant a sortir del llibre!

El que deia ella era veritat, en Carles amb les monedes un rastre havia creat.

- No sé com treure't del llibre. No hauria pensat arribar tant lluny, així que...adéu - va dir en Carles esfumant-se.

-Torna aquí guineu del dimoni! - va exclamar la Mia.

Però això no era el que importava, la seguien perseguint i ella estava espantada.

Al cap d'una estona, els va despistar i a la casa del escriptor va tornar. No tenia cap història i estava

destrossada. Però ella li va explicar el que va passar, i a l'escriptor li va agradar.

-M'encanta - va exclamar l'escriptor.

-Com?

-Sí! El que has viscut és una història fascinant i bé, un tracte és un tracte. Tanca els ulls noieta - va dir l'escriptor.

La Mia li va fer cas i, quan els va tornar a obrir, era a la seva casa fent la maleta. La Laia s'havia perdut en els seus pensaments, pensant com seria la història. Després va anar cap al seu pare i el va abraçar molt fort. Ell no entenia el perquè, però no li importava. Tot seguit van començar a celebrar el seu aniversari com Déu mana.

PITUM PITAM; HEM ARRIBAT AL FI, I AQUEST CONTE ES PARA DE LLEGIR.

Pseudònim: MANTRA